

Joris Vermassen
The Suspension of Disbelief
verhalen

De Openbaring	3
De Trui	9
De Koffer	15
De Vrouwe	23
De Missie	29
De Genezing	39
De Dominee	55
De Duivel	71
Moeder	77

De Openbaring

Het was 1 mei 1986. Ik keek op de wekker: het was tien voor negen 's avonds. Ik ging naast mijn bed op mijn knieën zitten en ik bad: God, ik weet het niet meer. Als U het nog weet, moet U het maar zeggen.

Toen begon God tot me te spreken. Het was een schelle stem. Misschien was het de stem van Jezus Christus. Hij stelde een wervervraag. Daar had ik niet van terug. Ik was zo overdonderd dat ik geen antwoord gaf.

Ik had altijd tot God gebeden of hij zich aan mij wilde openbaren. Niet in de opkomende of ondergaande zon, de geboorte van een kind of de prachtige natuur, nee, in iets meer. En nu hij dat eindelijk deed, gaf ik niet thuis.

Later zei iemand me: die stem, dat was zichzelf. Maar dat was niet zo. Het was de stem van God.

De Trui

Ze zitten in de tuin. Een roze gloed kleurt de horizon. De warmte hangt nog in de lucht. Hij klapt zijn boek dicht.

Zullen we naar de zonsondergang gaan kijken?, vraagt hij.

Nu niet, antwoordt ze, en ze breit naarstig verder.

Hoe lang is het geleden dat we naar de zee liepen om de zon te zien ondergaan?, zegt hij.

Er komen er nog genoeg, reageert ze zonder opkijken.

Het is maar een kwartiertje lopen. Het kan onze laatste zijn.

Doe niet zo dramatisch. We hebben nog acht jaar. Tijd zat...
Wat?

Ze laat haar naalden rusten en kijkt hem aan.

We zouden allebei toch honderd worden, nee?

Hij lacht. Dat was het plan, ja.

Ze zwijgt en neemt haar naalden terug op. Het getik zwelt aan.

Het is zomer, niemand heeft nu een trui nodig, zegt hij. De kinderen en kleinkinderen hebben er al genoeg voor de rest van hun leven.

Een goede trui komt altijd van pas, zegt ze.

Hij staart voor zich uit. Even later staat hij op.

Dan ga ik alleen.

Hé... doe niet stom. Wat als je valt?

Ik word honderd, toch?

Ze zucht en legt haar breiwerk opzij.

Goed.

12

Vanop hun vertrouwde bankje kijken ze toe hoe de rode bol snel in de zee zakt.

Ben je nu niet blij? Hij kijkt haar aan.

Ja hoor, murmelt ze.

Wat scheelt er?, vraagt hij.

Ze legt haar hand in zijn schoot.

Soms wou ik dat ik zo naïef was te geloven dat dit allemaal voor ons bedoeld was, zegt ze.

Hij legt zijn hand in de hare.

Nee, op rijstpap met gouden lepeltjes hoef je niet te rekenen, zegt hij.

En veertig maagden zou te veel zijn voor jouw hart, zegt ze.

Ze lachen.

Het laatste rode lichtpuntje dooft uit. Bij de waterlijn neemt een jong koppeltje nog snel een selfie.

Kom, zegt hij, en hij staat op. Het wordt fris.

Zie je wel, zegt ze, we hadden een trui moeten meenemen.